

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 728 ²	Τῶν ἁγ. Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης Τετάρτη 17 Σεπτεμβρίου 2014 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ τρεῖς θυγατέρες

Μετὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει, ἀγαπητοί μου, τὴ μνήμη τῶν ἁγίων Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων της, Πίστεως Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης.

Ἡ ἁγία Σοφία γεννήθηκε, κατὰ τὸ συναξάριο, σὲ μία μεγάλη πόλι τῆς Ἰταλίας. Ἐζησε δὲ **στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν**, ποὺ ὅπως εἶνε γνωστὸ κράτησαν τρεῖς ὀλόκληρους αἰῶνες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Χριστιανὸς στοίχιζε. Στοίχιζε θέσεις, ἀξιώματα, χρήματα καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἐκατομμύρια θυσιάστηκαν τότε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μ' αὐτὸ τὸ **ἥρωικὸ πνεῦμα** ἔζησε καὶ ἡ ἁγία Σοφία καὶ ἔτσι ἀνέθρεψε τὶς θυγατέρες της.

Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν προσελκύσῃ τὴν κακία τῶν διωκτῶν. Τὴν συνέλαβαν λοιπὸν μαζί μὲ τὶς θυγατέρες της καὶ τὴν ὠδήγησαν ἐμπρὸς στὸν διοικητὴ. Αὐτὸς τοὺς ἔδωσε προθεσμία τριῶν ἡμερῶν, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν, ἂν θ' ἀλλάξουν γνώμη. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴ λήξι τῶν τριῶν ἡμερῶν ἡ μητέρα καὶ οἱ θυγατέρες ἔμειναν ἀκλόνητες **στὴν ἀφοσίωσι πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**.

Ἡ μητέρα εἶχε ἓνα φόβο, μήπως οἱ θυγατέρες ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό, διότι στὴν ἡλικία ἦταν πολὺ μικρές. Ἡ πρώτη, ἡ Πίστις, ἦταν 12 ἐτῶν. Ἡ Ἐλπίς ἦταν 10 ἐτῶν. Καὶ ἡ Ἀγάπη ἦταν 9 ἐτῶν. Ἐν τούτοις τὰ ἀσθενῆ αὐτὰ πλάσματα τὰ ἐνδυνάμωσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ **ὑπέμειναν τὰ μαρτύρια** μὲ θάρρος πρωτοφανές.

Τὶς ἔκλεισαν στὶς φυλακές. Τὶς χτύπησαν μὲ βούνευρα. Τὶς κέντησαν μὲ πύρινες βελόνες. Τὶς ἔρριξαν μέσα σὲ λέβητες μὲ βραστὸ νερό. Ἀλλ' ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες μέσα στὴν κάμινο τοῦ πυρός, ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς κόρες ὑμνοῦσαν τὸ Θεὸ καὶ **ἀκουγόταν παναρμόνιος ὁ ὕμνος** «*Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερῦψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Δαν. Πρσο. 34).

Τέλος, **ἀποκεφαλίσθηκαν** καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὸ ξίφος τοῦ τυράννου. Τὸ μαρτύριό τους ἀκούθησε καὶ ἡ ἁγία τους μητέρα.

* * *

Ἡ ἁγία Σοφία καὶ οἱ τρεῖς θυγατέρες της μᾶς διδάσκουν, ἀγαπητοί μου, ὅτι, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε πιστοὶ Χριστιανοί, **ὁ χριστιανισμὸς θὰ μᾶς στοιχίσῃ**· καὶ ὅσο πιὸ πιστοὶ εἴμαστε, τόσο περισσότερο θὰ μᾶς στοιχίσῃ.

Τὰ ἔχουμε κατὰ κάποιον τρόπο βολέψει μέσα στὸν κόσμον αὐτόν. Βρίσκουμε μύριους τρόπους νὰ δικαιολογοῦμε τὴν ἐπεικὴ καὶ σκανδαλώδη στάσι μας. Κ' ἔπειτα **νομίζουμε, πὼς εἴμαστε Χριστιανοί**. Ἀλλοίμονό μας, ἂν δὲν ἀποκτήσουμε τὸ ἥρωικὸ φρόνημα ποὺ διέκρινε τοὺς ἁγίους μάρτυρες. Τὰ τρία αὐτὰ μικρὰ κοριτσάκια θὰ ἐλέγξουν τὸν κόσμον. Καὶ ἡ μητέρα τους ἡ ἁγία Σοφία θὰ ἐλέγξῃ τὶς μητέρες ἐκείνες ποὺ ἀνησυχοῦν καὶ τρέμουν, μήπως τὰ κορίτσια τους ἀπὸ τὴ νηστεία τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι ὑποστοῦν κάποια μείωσι τῆς σωματικῆς τους δυνάμεως.

Οἱ μάρτυρες εἶνε ὁ μεγαλύτερος **ἐλεγχος** μιᾶς χλιαρῆς, ἐλεεινῆς καὶ τρισαθλίας χριστιανοσύνης μας.

* * *

Ἡ ἁγία Σοφία ὁμως καὶ οἱ τρεῖς θυγατέρες της μᾶς διδάσκουν ὄχι μόνο μὲ τὸ μαρτύριό τους ἀλλὰ καὶ μὲ **τὰ ὀνόματά τους**.

Τὸ ὄνομα **Σοφία** τί μᾶς διδάσκει; «*Σοφία...*», ἀκοῦμε στὴν ἑκκλησία ὅταν ὁ ἱερεὺς κρατᾷ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ ὑψώνει δεῖχνοντάς το σὲ ὅλο τὸ πλήρωμα. Τὸ Εὐαγγέλιον δηλαδὴ εἶνε γεμᾶτο σοφία. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο βιβλίον σοφώτερο. Σοφία εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Θυμᾶστε τὸ θαυμάσιον ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ διαβάστηκε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, στὴν ἑορτὴ τοῦ σταυροῦ; Ἔλεγε: Ἄν ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ σκάνδαλον γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἂν ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ μωρία γιὰ τοὺς φιλο-

σοφοῦντας Ἕλληνες, γιὰ τοὺς πιστοὺς ὁμοῦς ὁ Χριστὸς εἶνε «*θεοῦ δύναμις καὶ θεοῦ σοφία*» (Α' Κορ. 1,24). Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ σοφία, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ.

Ἡ ἁγία Σοφία λοιπόν, μετὰ τὸ ὄνομά της, μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι πρέπει νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴ φώτισι τῆς θείας σοφίας. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριῶν θυγατέρων μᾶς ὑπενθυμίζουν τὶς τρεῖς μεγάλες θεολογικὲς ἀρετές.

Πίστις! Τεραστία δύναμις, φῶς, ἀστέρι, θεμέλιο, ρίζα. Ὡς ἐὰν ὑπῆρχε μέσα στὴν καρδιά μας αὐτὴ ἡ ἀρετὴ! καὶ τ' ἀστέρια θὰ κατεβάζαμε στὴ γῆ καὶ τὰ βουνὰ θὰ λυώναμε καὶ τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια θὰ διαλύαμε. Ἔχουμε πίστι; Ἄν εἶχαμε πίστι, πίστι 100%, διαφορετικὸς θὰ ἦταν ὁ κόσμος. Μὰ δὲν πιστεύουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι οὔτε 1%. Πάρε ὁποιοδήποτε Χριστιανὸ νὰ τὸν ἐξετάσης, καὶ θὰ δῆς ὅτι εἶνε ὄλο ἀμφιβολίες, ὄλο «ἐάν...». Ἄν ἔχῃς κάποιον «ἐάν», τότε δὲν ἔχεις πίστι. Πίστις εἶνε νὰ θεωρῆς 100% πραγματικὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα μᾶς διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Ἡ **Ἐλπίς** πάλι μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ζωογόνο ἐλπίδα, ποὺ σὰν ἥλιος θὰ μᾶς θερμαίνει. Ὁ Χριστιανὸς ποὺ πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας φιλόστοργος, πατέρας παντοδύναμος καὶ πάνσοφος, αὐτὸς πρέπει νὰ ἐλπίζει, ὅτι αὐτὰ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Θεός, τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ καὶ ἀπερίγραπτα ἀγαθὰ, ὁποσοδήποτε θὰ τοῦ τὰ δώσῃ.

Καὶ τέλος ἡ **Ἀγάπη** μετὰ τὸ ὄνομά της μᾶς θυμίζει τὸ συμπλήρωμα καὶ τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν. Μέσα στὸν κόσμο αὐτόν, τοῦ μίσους, τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς φιλαρχίας καὶ τῶν ἄλλων κακιῶν, ἡ ἀγάπη σήμερον ἔχει ὑποστῆ ἔκλειψι. Εἶνε τρομερὸ πρᾶγμα, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, νὰ δοῦμε μιὰ μέρα τὸν ἥλιο νὰ σβῆνῃ· ἀλλὰ τρομερώτερον θὰ εἶνε ἐὰν σβῆσῃ ἡ ἀγάπη. Προτιμότερον νὰ σβῆσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ σβῆσῃ ἡ ἀγάπη, ποὺ εἶνε ὁ ἥλιος τῶν ψυχῶν. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας προφήτευσεν, ὅτι θὰ ἔρθῃ μέρα κατηραμένη, κατὰ τὴν ὁποῖα ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης θὰ σβῆσῃ καὶ τὸ κρῦο καὶ ὁ παγετὸς θὰ ἐπικρατήσῃ στὴ γῆ (βλ. Ματθ. 24,12).

Μιλᾶμε γιὰ τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ **ἀγάπη δὲν ἔχουμε**. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἓνα οὐράνιον πρᾶγμα, ποὺ συνδέεται ἀρρήκτως μετὰ τὴν ταπείνωσι, τὴν ὑπακοή, τὴν πειθαρχία, τὶς μεγάλες ἀρετές. Δὲν εἶνε κάτι ξεκάρφωτο, ὅπως διδάσκουν οἱ οἰκουμενισταί, ὅπως διδάσκουν οἱ κοσμικοί. Ἀγάπη ἀπὸ ἀγάπη διαφέρει. Ὑπάρχει ἀγάπη σαρκός, ἀγάπη χρήματος, ἀγάπη τῶν μικρῶν καὶ ἀσημάντων. Κι αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγάπη τοῦ πα-

τέρα καὶ τῆς μητέρας, ἐν τελευταία ἀναλύσει, περιέχει κάτι τὸ σαρκικό. Ἡ ἀγάπη ὁμοῦς ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο ἔχει φτεροῦγες ἀετοῦ καὶ ἵπταται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ· κάνει τὸν ἄνθρωπο χερουβὶμ καὶ σεραφίμ.

Ἀγάπη, λοιπόν, ὄχι μόνο πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὄχι μόνο πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ ἀγάπη **πρὸς ὄλο τὸν κόσμο**. Ἀγάπη καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς σταυρωτάς! Διότι ἐμεῖς ἔχουμε ὡς πρότυπο τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἐσταυρωμένη ἀγάπη. Τέτοια ἀγάπη πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς.

* * *

Ἐὰν τώρα, ἀγαπητοί μου, θέλῃ κανεὶς νὰ δῆ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς ἀρετὲς ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερα, **μεγαλύτερα εἶνε ἡ τρίτη, ἡ ἀγάπη**. Τὸ κάλλος τῆς εἶνε ἀπερίγραπτο. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ζωγραφίζει ὅλα τὰ ὠραῖα γνωρίσματα τῆς ἀγάπης, ποὺ ἂν δὲν τὰ ἔχουμε τότε ματαιοπονοῦμε. «*Ἐάν*», λέει, «*ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων*», ἐὰν καὶ θαύματα ἀκόμη κάνω, καὶ ἐὰν σκορπίσω τὴν περιουσία μου, καὶ ἂν πάω καὶ μαρτυρήσω καὶ χύσω τὸ αἷμα μου, «*ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἥλων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον*» «*οὐδὲν εἶμι*» (Α' Κορ. 13,1-2).

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ. **Πιστεύετε**, στὸν αἰῶνα τῆς ἀπιστίας. **Ἐλπίζετε**, στὸν αἰῶνα τῆς ἀπελπισίας. **Ἀγαπᾶτε** στὸν αἰῶνα τοῦ μίσους. Κρατῆστε προπαντὸς τὴν ἀγάπη, ἡ ὁποῖα, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μένει αἰωνίως (ἔ.ἀ. 13,7).

Διότι **τί εἶνε παράδεισος;** Εἶνε ποταμοί, εἶνε κρυστάλλινες πηγές; εἶνε τὰ ἄσπρα τῶν ἀγγέλων, εἶνε τὰ χερουβὶμ καὶ τὰ σεραφίμ, εἶνε οἱ ἅγιοι, εἶνε οἱ μάρτυρες, εἶνε ὁλος ἐκεῖνος ὁ ὠραῖος κόσμος, τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα τὰ ἀνέκφραστα; Εἶνε καὶ αὐτά. Ἀλλὰ κυρίως εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἄν βγάλω τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὸν παράδεισο, ἀμέσως ὁ παράδεισος θὰ γίνῃ κόλασις.

Τὸν παράδεισο αὐτὸν **μποροῦμε κ' ἐμεῖς νὰ τὸν ζήσουμε**, ἐὰν αισθανθοῦμε τὴν αὔρα τῆς ἀγάπης, ἐὰν πιστέψουμε ἀκράδαντα στὸν Κύριο, καὶ ἐὰν ἐλπίζουμε μετὰ βεβαιότητα σὶς αἰωνίους ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ.

Τότε στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, μαζί μετὰ τὴν ἁγία Σοφία καὶ τὶς τρεῖς θυγατέρες της, τὴν Πίστι τὴν Ἐλπίδα καὶ τὴν Ἀγάπη, θὰ ὑμνοῦμε τὸν Τριαδικὸ Θεὸ λέγοντας: «*Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (ἔ.ἀ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**